కథా రచయిత పరమేశ్వర్ ఆఫీస్ నుంచి ఇంటికి రాగానే అతని భార్యతో చెప్పాడు—

"నానిగాడు చదువులో బొత్తిగా వెనక్కి పడి పోతున్నాడని దారిలో కనపడి చెప్పారు మేష్టారు."

"వాడు నా మాట వినటం లేదు. మీరేమో ఇంటికి రాగానే కాగితాల ముందు కూర్చుంటారు."

కాఫీ తీసుకు రావడానికి వంట గదిలోకి వెళ్ళింది అతని భార్య

తన రైటింగ్ టేబిల్ మీద నాలుగు ఉత్తరాలు ఎదురు చూస్తూ కనిపించాయి. కవరుమీద చేతివ్రాత కొత్తగా కనబడటంతో ముందువాన్ని కత్తెరతో కత్తిరించి లోపల నుంచి మడత బెట్టిన ఉత్తరం తీసాడు. విప్పి చదివాడు.

ప్రఖ్యాత రచయిత శ్రీ పరమేశ్వర్‌కి—

మీ విలువైన కాలం వృధా చేస్తూ ఉత్తరం రాసే ఈ అపరిచిత వ్యక్తి ఎవరా అనుకుంటున్నారు కదూ ? నమస్కారమండి నా పేరు రామం. మీ కథలు చాలా సంవత్సరాలుగా చదువుతున్నాను ముఖ్యంగా మీ సీరియల్ నవల 'మనసులో మనసు' నన్ను బాగా ఆకట్టుకుంది. మీరు నా అభిమాన రచయిత.

మీ నుంచి చిన్న సహాయం కావాలి ఈ ఉత్తరంతో పాటు జత జేస్తున్న కాగితంమీద మీ ఆటోగ్రాఫ్ కావాలి నాకు. మీ సౌకర్యం కోసం నా చిరునామా గల కవరు కూడా జత చేస్తున్నాను. సంతకంచేసి, వ్రాస్తే నాలుగు ముక్కలు ఏమైనా రాసి పంపించండి ఎందు కనుకుంటున్నారా ? మీలాంటి రచయితల సంతకాలు సేకరించడం హాబీగా పెట్టుకున్నాను. ఈ విధంగా దాదాపు వంద మందివి సేకరించాను. ఆ కాగితాలన్నీ కలిపి బైండ్ చేయించ దలచుకున్నాను. చాలా మందికి స్టాంపులు, నాణాలు సేకరించే హాబీ వుంటే, నాకు రచయితల చేతివ్రాత, ముఖ్యంగా సంతకాలు సేకరించే హాబీ వుంది.

మరో సహాయం కూడా చేయాలి. ఇంతదాకా మీ ఫొటో ఏ పత్రికలో ప్రచురింపబడలేదు. మీరు పంపలేదు, పంపినా సంపాదకుడు వేయలేదో తెలియదుకాని దయచేసి మీ ఫొటో కూడా ఒకటి పంపండి రచయితల ఫొటోలుండే ఆల్బంకూడా ఒకటి నాదగ్గర వుంది.

తప్పక పై రెండింటినీ పంపుతారని ఆశిస్తూ ఈ వుత్తరం ముగిస్తున్నాను

భవదీయ

రామం.

ఆ వుత్తరాన్ని చదివి చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు పరమేశ్వర్. అతని హాబీకి ముచ్చట కూడా వేసింది

భార్య కాఫీ కప్పుతో వచ్చింది భర్తకి కప్పు అందించి ఆ వుత్తరం అందుకుని చదివింది.

"పంపటంలేదా ?" అడిగింది భర్తని ఆ వుత్తరంతోపాటు పంపబడ్డ ఖరీదైన తెల్లటి కాగితంచూసి.

తల అడ్డంగా వూపాడు పరమేశ్వర్.

"ఇతనికిమాత్రం పంపండి. అందరి సంతకాలుంటాయి కాని మీది మాత్రం వుండదా బైండ్‌లో. ఫొటో ఎలాగూ పంపరు."

"ఉహు. పద్ధతంటే పద్ధతే "

పరమేశ్వర్ కాఫీ తాగి, మిగతా వుత్తరాలు చదివి, మొహం కడుక్కోడానికి బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళాడు

పద్నెనిమిదేళ్ళుగా పరమేశ్వర్‌తో కాపరం చేస్తున్న ఆవిడకి తెలుసు—తన భర్త అభిమానులకి, కొత్తవాళ్ళకి వుత్తరం రాయటం

కాని, ఫోటోలు పంపటం కానీ చేయరని. అనేకసార్లు అతన్ని పోరింది ఫోటో పత్రికలకి ప్రచురణకి పంపమని పక్కింటి వాళ్ళకి, కూరల దుకాణంలో, పచారీ దుకాణంలో, బంధువులకి...అందరికీ గర్వంగా చూపించు కోవచ్చు ఆ ఫోటో ఎడ్డ పుస్తకం.

ఎంత బ్రతిమాలిడినా మొండిగా నిరాకరించాడు. అంతేకాదు. తరచు జరిగే సాహితీ సభలకి ఆహ్వానం వచ్చినా వెళ్ళడు.

"నాకు ఇష్టంలేదు బలవంతంచేసి పంపకు" అంటాడు.

"ఎందుకు ఇష్టంలేదు?" నిలదీస్తుంది.

"అక్కడికి వెళితే ఫోటోలు తీస్తారు. కొన్ని వందలమంది కళ్ళబడాలి"

"ఇదేం పద్ధతండీ మీది? తమ ఫోటో పేపర్లో పడాలని కోరుకోని వాళ్ళు వుండనే వుండరు"

"ఒక్క నేను తప్ప" నవ్వుతాడు.

విసిగిపోయి ఇక ఆ ప్రసక్తి మానేసి పదేళ్ళు దాటింది.

పరమేశ్వర్ ఆ రాత్రి ఓ కథ రాద్దామని రైటింగ్ టేబిల్ ముందు కూర్చున్నాడు. మల్లి రామం రాసిన ఉత్తరం అతని కంట పడింది.

వెంటనే అతనికి సౌమిత్రి గుర్తుకు వచ్చింది.

ఇప్పుడెక్కడుందో? ఎలా వుందో అనుకున్నాడు.

సౌమిత్రి అన్నయ్య కూడా గుర్తుకు వచ్చాడు.

అజ్ఞాత రచయిత

పరమేశ్వర్ కాలేజీలో చదువుతున్న రోజులవి బి ఏ. ఆఖరి సంవత్సరంలో చేరడానికి శెలవలయాక కాకినాడకి వచ్చాడు మళ్ళీ. వారం రోజులు ప్రయత్నించాక ఓ డాబాలో మేడమీద చిన్నగది అద్దెకి దొరికింది. అది ఇండిపెండెంటు గది కాబట్టి, యింటి వాళ్ళతో ఎలాంటి సంబంధం వుండేది కాదు.

ఆ డాబాలో కింద ఓ పోర్షన్‌లో అద్దెకుండేవాళ్ళు సౌమిత్రి, సౌమిత్రి అన్నయ్య, వాళ్ళ తల్లి దండ్రులు.

చాలాసార్లు సౌమిత్రిని చూశాడు పరమేశ్వర్. లంగా వోణీలతో, చామన చాయతో పద్దెనిమిదేళ్ళ సౌమిత్రి పరమేశ్వర్ మనసుని దోచింది సౌమిత్రి కూడా పరమేశ్వర్‌ని అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా దొంగ చూపులు చూసేది

ఓసారి మేడ మెట్లెక్కుతూంటే సౌమిత్రి పలకరించింది పరమేశ్వర్‌ని.

"మీరు స్టూడెంట్ కదా?"

"అవును." తడబడుతూ చెప్పాడు.

"నవలలేమైనా వుంటే ఇస్తారా?"

"ఉండండి తెస్తాను."

గబగబా పైకి పరిగెత్తి గదిలో వున్న రెండు నవలలు తెచ్చి సౌమిత్రికి ఇచ్చాడు

ఆ తర్వాత సాహిత్యం అంటే చాలా అభిలాష వున్న పరమేశ్వర్ తనకోసం తెచ్చుకునే ప్రతీనవలా, ప్రతీ పత్రికా సౌమిత్రికి ఇస్తూండేవాడు.

ఇంటిదగ్గిర మాట్లాడుకునేవాళ్ళు కారు. కాని బయట ఎక్కడైనా కనబడితే రోడ్డుమీది మాట్లాడుకునేవారు

నాలుగైదు నెలల్లోనే అది ప్రేమకు దారి తీసింది "బి ఏ. అయాక ఎం ఏ చదివి లెక్చరర్ అవుదామనుకున్నాను కాని ఏదో ఓ వుద్యోగం చూసుకుని నిన్ను పెళ్ళి చేసేసుకుంటాను" అనేకసార్లు చెప్పాడు సౌమిత్రికి

ఆరోజు బాగా వర్షం పడుతోంది కాలేజీ నించి ఇంటికి వచ్చిన పరమేశ్వర్ మేడ మెట్లెక్కి పైకెళ్ళాడు తలుపు తాళం తీద్దామని జేబులో చూసుకుంటే తాళంచెవి లేదు

హొటల్‌లోనో, ఎక్కడో జారిపోయి వుంటుందనుకున్నాడు తాళం పగలకొట్టించడానికి ఎవరయినా మనిషిని పిలుచుకు రావాలని మెట్లుదిగి కిందకి వచ్చాడు

వాళ్ళింటి గుమ్మంలో నిలబడ్డ సౌమిత్రి పలకరించింది అతన్ని

"ఎక్కడికి?"

జరిగింది చెప్పాడు.

"ఎవరూ దొరక్కపోతే ఓ స్నేహితుడి గదిలో పడుకొంటాను ఈ రాత్రికి"

"కాసేపు లోపలికిరండి."

"ఎవరూలేరా?"

"ఉహూం అమ్మ, నాన్న పుష్కరాలని రాజమండ్రి వెళ్ళారు అన్నయ్య సినిమా కెళ్ళాడు"

పరమేశ్వర్ లోపలికి వెళ్ళాడు సౌమిత్రి తలుపుమూసి లోపల గడియ పెట్టింది.

"మంచినీళ్ళు కావాలా?" అడిగింది.

"వద్దు. దాహంలేదు బయట వర్షంగా"

చిలిపిగా నవ్వింది సౌమిత్రి.

"బయట వర్షం పడుతుంటే దాహంగా లేదా?"

"ఉంది."

సౌమిత్రిని దగ్గరకి లాక్కున్నాడు. అతని భుజాల చుట్టూ రెండు చేతులూ వేసి అన్నది—

"ఐ లవ్ యు మీరు పేసవగానే మనం ఎలాగూ భార్యా భర్త లవుతాంగా!"

ఆ తర్వాత ప్రేమ లేఖలు రాసి పుస్తకాలో వుంచి ఎక్చేంజి చేసుకునేవారు.

ఓ రోజు కొంప మునిగింది.

"ఏమిటిది?"

మొదటిసారిగా పరమేశ్వర్ గదిలోకి వచ్చిన సౌమిత్రి అన్నయ్య, పరమేశ్వర్ రాసిన ఓ

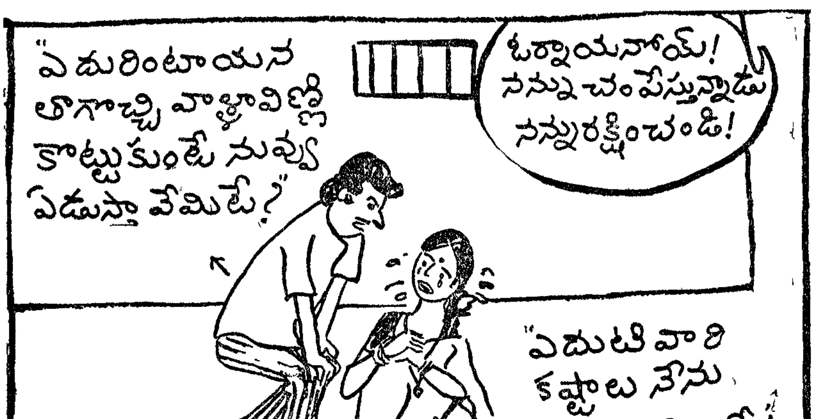

తాజావార్తలకు, ప్రత్యేక శీర్షికలకు, వైవిధ్యంగల వ్యాసాలకు

ఆంధ్రపత్రిక దినపత్రిక చదవండి.

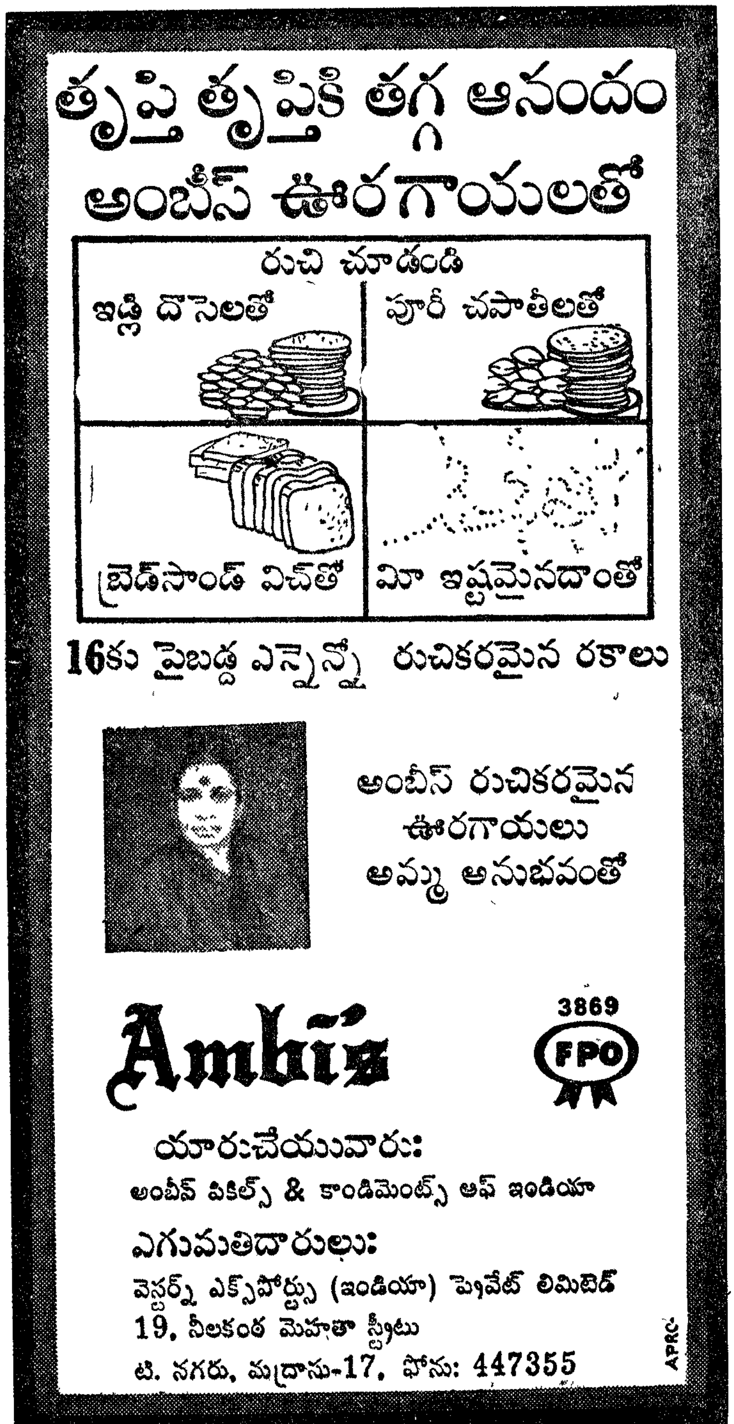

అజ్ఞాత రచయిత

ప్రేమలేఖని అతని చేతికిచ్చి అడిగాడు ఉగ్రంగా.

పరమేశ్వర్‌కి వెంటనే ఏం మాటా డాలో తెలియలేదు

"ఇంకోసారి ఇలాంటి పిచ్చివేషాలు వేస్తే, నా సంగతి నీకు తెలుసుగా?"

పరమేశ్వర్ మాట్లాడలేదు

"వారం టైం ఇస్తున్నాను ఈ లోగా గది ఖాళీచెయ్యి లేదా నేనే సామాను బయట పారేస్తాను అందరి ముందు అల్లరి పెడతాను."

మర్నాడు సౌమిత్రి వచ్చింది. మొహం పీక్కుపోయి వుంది

"నిన్నేమయినా అన్నారా ?" అడిగాడు

"నాకు నెల తప్పింది ఈ సంగతి మా ఇంట్లో తెలుస్తే చంపేస్తారు" సౌమిత్రి కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి.

"గుడ్ గాడ్. ఎలా ఇప్పుడు?" అడిగాడు కంగారుగా.

"ఏం చేద్దాం ? పారిపోదామా ?" అడిగింది సౌమిత్రి.

"ఎక్కడికి ?"

"ఎక్కడికయినా."

"ఎలా బ్రతుకుతాం ?"

"... ... ..."

"ఇంట్లో చెప్పక అప్పుడే. నన్నో రెండు రోజులు ఆలోచించుకోనీ."

మర్నాడు వుదయం పరమేశ్వర్ కాలేజీ లైబ్రరీలో తీసుకున్న పుస్తకాలు రెండూ తిరిగి ఇచ్చేసి, టి. సి. తీసుకుని అర్ధరాత్రి రహస్యంగా గది ఖాళీచేసి, తన వూరు పారిపోయాడు. బి. ఏ. వైజాగ్‌లో పూర్తిచేసాడు.

ఆ తర్వాత కాకినాడ మళ్లీ ఎన్నడూ వెళ్లలేదు

యం. ఏ. సాగర్‌లో చేసాడు. హైద్రాబాద్‌లో తను కోరుకున్న లెక్చరర్ వుద్యోగం దొరకలేదుకాని అసెంబ్లీలో యు. డి. సి. వుద్యోగం దొరికితే అందులో చేరాడు.

క్రమంగా సాహిత్యం మీదవున్న అభిలాష రచనావ్యాసంగానికి దారి తీయించింది.

ఉద్యోగంలో చేరాక కథలు రాయసాగాడు. పత్రికలు ప్రచురించసాగాయి. చక్కటి కథా రచయితగా గుర్తింపు వచ్చాక నవలలు రాయసాగాడు. అవీ ప్రచురింపబడ్డాయి.

నాలుగుసార్లు కథలపోటీలో బహుమతులు లభించాయి. ఫోటో, జీవిత వివరాలు పంపమని రాసారు సంపాదకులు, మొదటిసారి బహుమతి లభించినప్పుడు. ఫోటో తీయించుకున్నాడు. పోస్ట్ చేయబోయే ముందు ఓ సహోద్యోగి అన్నాడు కొద్దిగా అసూయగా —

"నీ ఫోటో లక్షలమంది పాఠకులు చూసారు అందులో అమ్మాయిలూ వుండచ్చు బావున్నాడు అనుకుంటారు కొందరు కదా?"

సౌమిత్రి కూడా చూడచ్చు అనిపించింది ఆ మాటలు వినగానే సౌమిత్రి అన్నయ్య, వాళ్ళ తల్లితండ్రులు, కాకినాడలోని తన ఇంటి వాళ్ళు, తన క్లాస్‌మేట్స్ ... ఇంతమందిలో ఏ ఒక్కరూ చూసినా తనెక్కడున్నాడో తెలుస్తుంది

మూడుసంవత్సరాల్లో తన పగని మరిచి పోకపోవచ్చు ఆఫీసుకో, ఇంటికోవచ్చి తనని నిలదీసి అడిగితే ఏంసమాధానం చెప్పగలడు?

ఫోటో పంపలేదు. చింపేసాడు. ఆ తర్వాత నవలలు సీరియల్స్‌గా మొదలయినా, ఏ అవకాశం వచ్చినా తన ఫోటోని ప్రచురణకి పంపలేదు. అభిమానులమంటూ వుత్తరాలు పాఠకులనించివచ్చినా సమాధానాలు రాయలేదు

పరమేశ్వర్‌కి తెలుసు. జవాబు రాస్తే వాళ్ళు ఆ వుత్తరాన్ని గర్వంగా అనేక మందికి చూపించే అవకాశం వుందని.

యాదృచ్ఛికంగా అది సౌమిత్రో, సౌమిత్రి అన్నో చూసి, తన చేతి వ్రాతని గుర్తు పడతారనే భయం పరమేశ్వర్‌లో, నరనరాల్లో పేరుకుపోయింది అందుకే ఎవరికీ జవాబులు వ్రాయడు.

పత్రికలకి తన గురించి పంపే పరిచయంలో తను బి. ఏ. మూడేళ్ళు వైజాగ్‌లో చదువుకున్నట్టుగానే రాస్తాడు, నిజానికి కేవలం ఆఖరి సంవత్సరమే వైజాగ్‌లో చదివినా.

పద్నెనిమిది సంవత్సరాలుగా ఇలా సాగుతోంది.

* * *

ప్రతీ సంవత్సరం లాగే ఆసారి కూడా పరమేశ్వర్ భార్యా, పిల్లలతో హైద్రాబాద్‌లో జనవరి, ఫిబ్రవరిలలో జరిగే ఆలిండియా ఇండస్ట్రియల్ ఎగ్జిబిషన్‌కి వెళ్ళాడు.

పిల్లలు గొడవచేస్తే జైంట్‌వీల్ ఎక్కాడు వాళ్ళతో పాటు. దిగి బయటకి వచ్చాక, "హలో" అన్న ఆడ కంఠం వినిపించింది.

అటు చూసాడు. ఎవరో కొత్త వ్యక్తి. రెండడుగులు ముందుకు వేసాక, ఆ వ్యక్తిని ఎక్కడో చూడటం జరిగిందనిపించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు మళ్ళీ.

"సౌమిత్రి?" అన్నాడు పెగుల్చుకుని.

"ఎలా వున్నావ్? బట్టతల వచ్చేస్తోందే?" నవ్వింది సౌమిత్రి పరమేశ్వర్‌ని ఎగా దిగా చూసి

పరమేశ్వర్ మొహంలోకి భయం, ఆశ్చర్యం కలగా పులగంగా పాకాయి.

"కులాసానా?" అనడిగాడు ఈజీవితంలో ఎవరి కంట మళ్ళీ పడకూడదనుకున్నాడో ఆ వ్యక్తి తటస్థించింది!

త్వరలో ప్రారంభం కానున్న సీరియల్స్

రాగబంధితులు

నర్సింగ్‌హోమ్

రాగజ్వాల

"పిల్లలా!" అడిగింది నానిగాడిని, వాడి చెల్లెల్నిద్దరినీ చూసి.

"ఎవరండీ?" అడిగింది పరమేశ్వర్‌ని, అతని భార్య రహస్యంగా.

"నా భార్య!" పరిచయం చేసాడు సౌమిత్రికి తన భార్యను వెంటనే.

"నమస్తే."

"నమస్తే."

"మీ పేరు?"

"సౌమిత్రి. మీ వారెప్పుడూ చెప్పలేదా నా గురించి?"

"పెళ్ళయిందా?" అడిగాడు పరమేశ్వర్ తల వంచుకుని చేతి గడియారానికి కీ ఇస్తూ

"అయింది."

"పిల్లలా?"

తల ఎత్తకుండానే అడిగాడు.

"లేరు."

తలెత్తి చూసాడు సౌమిత్రి వంక.

సౌమిత్రి కూడా పరమేశ్వర్ కళ్ళలోకి చూసింది. ఆ కళ్ళలోని భావం అంతుపట్టలేదు పరమేశ్వర్‌కి.

"ఎక్కడ వుండేది?"

"రాంచి ఆయనకు అక్కడ వుద్యోగం. మా అన్నయ్యకి సంవత్సరం క్రితం బదిలీ అయింది ఇక్కడికి. ఎగ్జిబిషన్ చూద్దామని వచ్చాను."

నడుస్తున్నారు అంతా కలిసి. సౌమిత్రిని అడగాలనుకుంటున్నాడు కాని పక్కన భార్య వుండటంతో ఎలా ఒంటరిగా మాట్లాడాలా అని సతమతమవుతున్నాడు పరమేశ్వర్. అది గ్రహించి చెప్పింది సౌమిత్రి.

"నాకు పిల్లలు పుట్టరని డాక్టరమ్మ తేల్చింది. పుట్టుకలోనే గర్భసంచీలో ఏదో లోపంట."

చటుక్కున ఆగిపోయాడు — పరమేశ్వర్ కళ్ళు సౌమిత్రిని గుచ్చి గుచ్చి చూసాయి

పరమేశ్వర్ భార్య సానుభూతిగా చూసింది సౌమిత్రి వంక.

నవ్వింది సౌమిత్రి. ఆ నవ్వులో దిగులు.

"ఓసారి నిజంగా నాకు నెలతప్పిందనుకుని ... సంతోషపడ్డానండి. కాని రెండు నెల్లు ఆలస్యంగా అయింది మెన్సెస్. ఇప్పుడూ అంతే మూడునాలుగు నెలలకోసారి అవుతూంటుంది."

"ఎప్పుడైనా మా ఇంటికి రండి వెళ్ళే లోపల" మర్యాదగా ఆహ్వానించింది మిసెస్ పరమేశ్వర్.

"ఆనంద్‌నగర్ కాలనీలో కదా మీ ఇల్లు?" అడిగింది సౌమిత్రి.

"అవును. నీకెలా తెలుసు?" అడిగాడు పరమేశ్వర్ వెంటనే.

ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పకుండా సౌమిత్రి పరమేశ్వర్ భార్య వైపు తిరిగి చెప్పింది —

"మా వదినకు మీవారి కథలంటే బాగా ఇష్టం. వెళ్ళేలోగా ఓసారి తప్పకుండా వస్తాం."

గుడ్ బై చెప్పి వెళ్ళిపోతున్న సౌమిత్రివంక అయోమయంగా చూసాడు పరమేశ్వర్